

Agatha Mystery

Primera edició: maig del 2015

Títol original italià: *Sulle tracce del diamante*

Idea original de Mario Pasqualotto.
Projecte editorial d'Atlantyc Dreamfarm, s.r.l., Itàlia,
en col·laboració amb Luca Blengino.
Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi
Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2014 Atlantyc Dreamfarm s.r.l., via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
Publicat per primera vegada per Istituto Geografico De Agostini, S.p.A.,
Novara, Itàlia.

© 2015 Oriol Sánchez i Vaqué, per la traducció
© 2015 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana
Drets internacionals © Atlantyc S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantyc.it, www.atlantyc.com

Tots els noms i personatges continguts en aquest llibre són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les versions traduïdes i/o adaptades són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95
08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com
lagalera@lagaleraeditorial.com

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Pol. Ind. Can Salvatella.
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-5.749-2015
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5357-6

No és permès d'emmagatzemar, reproduir o transformar de cap manera, ja sigui electrònica o mecànica, incloent-hi la fotocòpia o l'escaneig o qualsevol altre sistema d'emmagatzematge, la totalitat o part d'aquest llibre sense l'autorització escrita del propietari del copyright. Per a més informació, adreceu-vos a Atlantyc S.p.A.

Sir Steve Stevenson

EL DIAMANT D'AMSTERDAM

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué



laGalera

DINOVENA MISSIÓ

PARTICIPANTS



Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.



Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.



Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.



Watson

Gat siberià insuportable amb l'olfacte d'un gos coniller.



Àvia Jubilee

Incansable i sempre eixerida, és una de les millors enginyeres hidràuliques del Regne Unit.

DESTINACIÓ: PAÏSOS BAIXOS



OBJECTIU

Volar a Amsterdam per descobrir la identitat del lladre que ha robat un diamant en brut d'un valor extraordinari en una famosa casa de subhastes londinenca!



Aquell matí de les acaballes d'abril, el sol lluïa sobre la silueta urbana de Londres. Un raig va travessar la vidriera de l'àtic de Baker Palace i va colpir en Larry Mystery als ulls.

El jove de catorze anys estava estirat al sofà. Va aixecar el cap i va llançar una mirada desconsolada al caos que regnava a l'habitació. Per tots els racons hi havia escampats cartrons de pizza rebregats i els cables de l'ordinador apareixien rosegats per unes dentetes esmolades.

El noi va seure deixant anar un llarg gemec. Feia tres nits que no dormia més d'una hora seguida. En Larry estava fet un secall i feia unes ulleres





negres ben visibles al voltant de les parpelles. Estava avesat al desordre i era un noctàmbul empedreït. Tenir l'apartament de cap per avall o passar unes nits en blanc no havia sigut mai un problema per a ell.

En aquell moment, però, li hauria agradat reposar en una habitació neta i silenciosa.

Una fregadissa li va captar l'atenció.

Alguna cosa s'estava movent sota un munt de samarretes velles i mitjons desaparellats.

—Vine aquí, Sherlock —va dir en Larry amb una veu ronca.

D'un batibull de roba va sortir disparat com un llamp un gosset que va travessar l'àtic bordant, es va enfilars als genolls del noi i li va començar a llepar la cara.

—No necessito la teva ajuda per rentar-me la cara —va protestar feblement.

El Sherlock va saltar als seus peus i va seure bellugant la cua festivament.



Feia tres dies que el petit beagle havia entrat en la vida d'en Larry. El noi havia consultat el web *Battersea Dogs & Cats Home*, una de les gosses més famoses de Londres. Quan havia vist la fotografia del musell del Sherlock, havia decidit que es convertiria en el seu amic fidel de quatre potes.

Tenia el pelatge lleonat i dues taques fosques al voltant dels ulls, que recordaven les seves ulleres. I, a més, hi havia la qüestió del nom. En Larry estudiava a l'Eye International, la cèlebre esco-





la d'investigació que sovint l'enviava als quatre racons del planeta per resoldre els casos més envitricollats. De gran volia ser un detectiu famós, i era molt significatiu que el gosset es digués precisament com l'investigador més gran de tots els temps! Semblava una coincidència afortunada...

Quan la seva cosina Agatha havia rebut la notícia d'aquella novetat, s'havia mostrat molt sorpresa. «N'estàs segur, d'aquesta tria?», havia preguntat. «Tenir un gos és una gran responsabilitat. Tu vius sol i sovint has de viatjar per a les missions que t'encarreguen. De debò creus que és una bona idea?».

«Al cent per cent», havia respost ell amb un posat de fanfarró. «M'he enfrontat als pitjors criminals del món, ara no m'espantaré davant d'un cadellet!».

Però ben aviat havia descobert que, rere aquella imatge tendra, el Sherlock amagava un autèntic dimoniet. Era molt despert, volia jugar en tot



moment i tenia el mal vici de rosegar tot el que trobava a l'abast. En tres dies, el noi havia vist la seva col·lecció de còmics reduïda a confeti i dos parells de sabates esmicolades. Sense comptar els cables de l'ordinador, que semblaven l'aperitiu preferit del beagle. Per sort, almenys aquells dies, no hi havia exàmens a l'escola, si no, hauria sigut un desastre!

El beagle va mirar fixament la seva corretja penjada al pom de la porta i va tornar a bordar alegrement.

—D'acord, d'acord —va concedir en Larry—. Ara et trec a passejar pel parc!

Va anar al lavabo, es va rentar la cara i es va canviar de samarreta. Es va mirar al mirall, es va retocar les grenyes negres i va lluir un somriure seductor.

—Estimada Duquessa, aquesta vegada no te m'escaparàs —va declarar convençut.

El jove detectiu havia entrevist aquella noieta



deliciosa dues setmanes abans, al parc de la Torre de Londres. Encara no en sabia el nom. Li havia posat aquell sobrenom perquè semblava sortida de l'època victoriana. Duia faldilles a l'antiga que li conferien un aspecte senyorial i, els dies assolellats, es protegia amb una petita ombrel·la.

Apareixia al parc cada dia a les onze, puntual com un rellotge, per treure a passejar la Fifi, la seva caniche blanca.

Per a en Larry havia sigut un amor a primera vista.

Però no havia gosat mai atansar-s'hi. Se sentia massa cohibit i tenia por de fer el ridícul. Necessitava una excusa per encetar una conversa i presentar-se...

I l'excusa era el Sherlock. De fet era per això que el jove detectiu havia decidit adoptar un gos.

—Segur que a la Duquessa li agraden els gossos —va dir satisfet, mentre el beagle l'arrossegava cap al parc ensumant el terra—. Veurà com et



fas amic de la seva adorada Fifi... i serà l'ocasió perfecta per conèixe'ns!

Aquell matí, però, en Larry tenia una altra cita al parc de la Torre de Londres. A dos quarts de dotze s'havia de trobar amb l'Agatha. La seva meravellosa cosineta havia de venir amb el Watson, un gat siberià blanc, per presentar-lo oficialment al petit Sherlock.

El noi es preguntava si aquell parell s'entendrien. «El Sherlock i el Watson», va riure per dintre. «Uns noms molt encertats per a un gos i un gat».

Davant de la sumptuosa reixa de l'entrada, en Larry va donar una ullada ràpida al rellotge. Un quart de dotze. Arribava d'hora a la cita amb la seva cosina.

Afortunadament, la Duquessa era ben puntual.

Dreta al costat del fanal de sempre, observava tranquil·la la seva caniche, que saltironejava per un parterre de la vora.

—Sobretot, no em facis quedar malament —va





dir en Larry al beagle en un to de complicitat—. I porta't bé amb la seva gossetaaa...

Així que va veure la Fifí, el Sherlock va clavar una estrebada a la corretja que va relliscar dels dits del noi. Rabent com una fletxa, va arribar on era la caniche i va començar a fer saltirons al seu voltant amb un entusiasme desbordant.

—Espera! —va cridar en Larry perseguint-lo—. Que n'ets, de caparrut, t'he dit que havies...

A pocs metres del fanal va ensopegar i va rodolar per terra fins a acabar en un bassal que hi havia davant de les sabatetes de setí de la noia.

—Uix! —va gemegar en aixecar-se. De seguida va notar que tenia la samarreta nova empastifada de fang.

Llavors es va adonar que la Duquessa feia uns ulls com taronges i somreia.

—Realment adorable —va comentar amb un posat absort.

—De de-debò?



—Absolutament. Com es diu?

—Larry —va respondre amb una reverència galant—. Però no cal que em parlis de vostè...

—Larry? Un nom ben curiós per a un gos.

La noia va indicar el Sherlock, que havia començat a jugar amb la Fifi al parterre del costat.

—Ui, no, no, no! —va balbucejar ell—. Volia dir que jo em dic Larry. Ell, no, ell es diu...

Just en aquell moment va ressonar en l'aire un xiulet eixordador. Instintivament, el noi es va posar la mà als pantalons. L'EyeNet, l'enginy supertecnològic que duïen tots els agents de l'Eye International, havia començat a sonar. Quan passava allò volia dir que destinaven en Larry a un nou cas perillosíssim.

—Si has de respondre, no te n'estiguis —va comentar la Duquessa amb un somriure educat.

—Ehem... perdona... és u-un momentet... —va quequejar allunyant-se—. Mentrestant, et faria res vigilar el Sherlock?



—El Sherlock? —va repetir la Duquessa—. També és un nom força curiós.

El missatge l'havia enviat l'UM60, el professor de Pràctiques Investigadores.

Les primeres línies deien:

AGENT LM14,
PRESENTI'S IMMEDIATAMENT A WEB'S,
OXFORD STREET,
PER REBRE INSTRUCCIONS.
MÀXIMA PRIORITAT.

En Larry va llançar una ullada desesperada a la Duquessa, que ara estava mirant amb un posat divertit el Sherlock i la Fifi mentre saltironejaven per l'herba. Va pensar que no tenia temps de recollir el beagle i portar-lo a la cita de Webb's.

Llavors va recordar que havia quedat amb l'Agatha al cap de no res. Va respirar fondo, es va acostar a la noia i va dir d'una tirada:



—Sé que no ens coneixem, però és que t'hauria de demanar un favor molt important!

Després d'explicar de què es tractava, va marxar corrent cap a la sortida del parc.

El Sherlock se'l va quedar mirant un instant amb un aire de sorpresa.

Llavors va continuar jugant amb la Fifí.